

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **N. A. D.**, , proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2013, č. j. OAM-90/ZA-ZA06-ZA14-PS-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 4. 4. 2013, č. j. OAM-90/ZA-ZA06-ZA14-PS-2013, bylo rozhodnuto tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), povinen setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však do 15. 7. 2013.

Žalobou ze dne 10. 4. 2013 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 24. 4. 2013 se domáhal žalobce zrušení přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného z důvodu zpochybnění jeho postupu v dané věci. Uvedl, že dne 18. 3. 2013 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, dne 4.4.2013 rozhodl žalovaný o povinnosti žalobce setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však do dne 15. 7. 2013 s odůvodněním, že žalobce nepředložil žádný doklad potvrzující jeho totožnost. Během pohovoru ze dne 25. 3. 2013 potvrdil k žádosti o udělení mezinárodní ochrany údaje uvedené v předmětné žádosti a uvedl, že naposledy byl v Senegalu v roce 1999. V roce 2000 si poprvé vyřídil nový cestovní doklad, který v roce 2005 ztratil, nový cestovní doklad mu již vydán nebyl. Žalobce již podruhé žádá o udělení mezinárodní ochrany v České republice, jelikož zde žije se svou rodinou (družkou a dcerou). Uvedl dále, že v současné době nevlastní žádné doklady totožnosti. Argumentoval tím, že již jednou žádal o mezinárodní ochranu v ČR, lze tudíž předpokládat, že byla pořízena dostačující dokumentace o jeho osobě (např. obrazová záznam, daktyloskopické otisky). Uvedené údaje by měly být vedeny ve spise vztahujícím se k předchozí žádosti. Domníval se proto, že k osvědčení jeho totožnosti by postačovalo čestné prohlášení. Žalovanému rovněž předložil i identifikační kartu banky ze Senegalu.

Dne 13. 2. 2013 byl propuštěn z Vazební věznice Praha-Ruzyně, kde byl vězněn z důvodu nevykonání rozhodnutí o správním vyhoštění. Po propuštění se měl dostavit do přijímacího střediska Zastávka u Brna a také tak učinil. V České republice pobýval žalobce se svou družkou T. K. a s jejich dcerou K. na adrese, kde by také pobýval v případě umožnění opuštění přijímacího střediska. Byl toho názoru, že další omezování jeho svobody není nutné a přiměřené zjištěnému stavu. Vzhledem k tomu, že existuje dostatečné množství informací, z kterých se dá spolehlivě zjistit jeho totožnost, přestože nedisponuje dokladem totožnosti, není bezprostřední důvod k aplikaci § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 10. 5. 2013 popřel oprávněnost žaloby, odkázal na správní spis, z něhož bylo jednoznačně prokázáno, že se nachází na území České republiky bez cestovního dokladu a nevlastní ani žádný jiný doklad vydaný státem původu, ze kterého by bylo možno ověřit jeho totožnost. I když se jedná v případě žalobce již o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, je třeba s odkazem na úmysl zákonodárce v souvislosti s § 46a zákona o azylu zdůraznit, že po řadu let je žádost o udělení mezinárodní ochrany zneužívána cizinci k nelegální migraci přes území České republiky nebo zapojení žadatelů do organizovaného zločinu. Tento stav nepřispívá k mezinárodní pověsti České republiky a zajištění bezpečnosti území. Žadatelé mnohdy ničí svoje doklady, aby nebylo možno určit jejich totožnost. Po provedení úkonů podle § 46 odst. 1 zákona o azylu v přijímacím středisku a přesunu žadatele do pobytového střediska nebo do soukromí nelze pak tyto žadatele nalézt a zdárně pokračovat v řízení směřujícím k vydání meritorního rozhodnutí. Aby se minimalizovalo zneužívání řízení o mezinárodní ochraně pro nelegální migraci či jiné nelegální aktivity, navrhuje se vybavit ministerstvo pravomocí rozhodnout v konkrétních případech o povinnosti žadatele po celou dobu řízení až do vycestování setrvat v přijímacím středisku. Povinnost setrvat v přijímacím středisku je stanovena na předem přesně určenou dobu a sleduje legitimní cíl spočívající v zamezení nekontrolovatelného pohybu osoby, jejíž totožnost nebyla spolehlivě zjištěna. Vzhledem ke skutečnosti, že žadatel nepředložil žádný doklad potvrzující jeho totožnost, shledal správní orgán naplnění podmínek stanovených

ustanovením § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Vzhledem k popsáním okolnostem proto žalovaný navrhl, aby žaloba jako nedůvodná byla v plném rozsahu zamítnuta.

Vyjádření žalovaného bylo doručeno Krajskému soudu v Brně dne 13. 5. 2013, kopie materiálů, které souhlasí s originály založenými ve správním spise, byly doručeny dne 14. 5. 2013. Originál správního spisu nebylo možno předložit vzhledem k probíhajícímu řízení o udělení mezinárodní ochrany výše uvedeného žalobce.

Krajský soud v Brně vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2013, č. j. OAM-90/ZA-ZA06-ZA14-PS-2013, rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 10. 2005, č. j. 65 Az 92/2004-21 i z obsahu kopie správního spisu, v němž je založen předávací protokol cizince, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR dne 13. 3. 2013, č. j. CPR-3922/ČJ-2013-931200-AZ, jeho čestného prohlášení o totožnosti ze dne 18. 3. 2013, žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18. 3. 2013 a protokolu o pohovoru k uvedené žádosti ze dne 25. 3. 2013 a zjistil, že žalovaný rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však do dne 15. 7. 2013. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce v pohovoru ze dne 25. 3. 2013 mimo jiné potvrdil údaje uvedené v žádosti o azyl, upřesnil, že naposledy byl v Senegalů v roce 1999. V roce 2000 si poprvé na ambasádě vyřídil nový cestovní pas. Když žádal o vydání nového cestovního pasu v roce 2005 nebyl mu vydán. Poté, co se mu nepodařilo získat nový cestovní doklad, rozhodl se poprvé požádat v ČR o mezinárodní ochranu. Žádost podal dne 3. 11. 2004, rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 11. 2004, č. j. OAM-3199/VL-10-04-2004 nebyl žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, udělen. Zároveň bylo rozhodnuto, že na cizince se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, v platném znění. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného bylo zjištěno, že jmenovaný svou totožnost podložil čestným prohlášením, cestovní doklad ztratil. Žadatel odcestoval do České republiky v roce 1996, jako zaměstnanec italské ambasády v Praze vlastnil cestovní doklad Senegalů a diplomatickou kartu. Dále ozřejmil, že v roce 1998 si vzal dovolenou a vrátil se na prázdniny do Dakaru, v roce 1999 se znovu vrátil do České republiky a pracoval na italské ambasádě. Pracovní vízum mu obnovovali každým rokem. Pracovní příležitost na ambasádě mu skončila v dubnu roku 2003, pobýval zde na základě předchozího pracovního víza, jeho platnost vypršela asi v prosinci 2003. Poté žadatel setrval v ČR nelegálně. Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 10. 2005, č. j. 65 Az 92/2004-21 byla žaloba zamítnuta. Kasační stížnost žalobce byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2006, č. j. 2 Azs 43/2006-45.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže:

- a) nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele,

- b) žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti nebo
- c) je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V řízení bylo prokázáno, že u žalobce při podání žádosti o mezinárodní ochranu nemohla být spolehlivě zjištěna jeho totožnost, neboť nedisponoval žádnými cestovními doklady či jinými doklady k prokázání totožnosti. Rovněž bylo prokázáno, že i v předcházejícím správním řízení, které bylo zahájeno na základě žádosti žalobce ze dne 3. 11. 2004, nedoložil žádný doklad potvrzující jeho totožnost, tato byla podložena pouze čestným prohlášením. Žalovaný se proto nedopustil porušení právních předpisů ČR, neboť postupoval v souladu s příslušnou právní úpravou, která mu umožňuje uložit žadateli o mezinárodní ochranu povinnost setrvat v přijímacím zařízení za splnění zákonem stanovených podmínek. Cílem uvedené právní úpravy je minimalizace zneužívání řízení o mezinárodní ochraně pro nelegální migraci či jiné nelegální aktivity. Tímto je dána ministerstvu dispoziční pravomoc rozhodnout v konkrétních případech o povinnosti žadatele po celou dobu řízení až do vycestování setrvat v přijímacím středisku.

Soud proto, shodně se žalovaným, u žalobce shledal naplnění všech podmínek pro aplikaci ust. § 46a zákona o azylu. U jmenovaného nešlo o nezletilou osobu bez doprovodu, rodiče s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osobu s vážným zdravotním postižením, těhotnou ženu nebo osobu, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, což ani žalobce sám v žalobě netvrdil. Soud konstatuje, že zákon jako důvody pro aplikaci § 46a cit. zákona taxativně vymezuje, že nebyla-li spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, rozhodne žalovaný o povinnosti žadatele o mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, v daném případě maximálně do dne 15. 7. 2013. Proto se také žalovaný nemusel zabývat dalšími důvody, rovněž i soud proto žalobní námitky pokládal za neopodstatněné, neboť žalobce splňoval první důvod uvedený v § 46a, a to, že nebyla spolehlivě zjištěna jeho totožnost.

Setrvání v přijímacím středisku po předem stanovenou dobu v případě, že osoba na území státu se pohybovala nelegálně a bez jakéhokoliv průkazu totožnosti, nelze v žádném případě pojímat jako „zbavení svobody“. Uložení povinnosti po určitou dobu setrvat v přijímacím středisku je nutno bezesporu chápat jako určité omezení pohybu, avšak v případě bez průkazu totožnosti pohybující se osoby po území státu opravňuje státní orgány přijmout opatření zabráňující zcela volný a nekontrolovatelný pohyb takového jedince. Je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodnout o povolení vstupu a pobytu cizinců na území České republiky.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalovaný nepochybil, když uložil žalobci povinnost setrvat v přijímacím zařízení podle § 46a odst. 1, písm. a) zákona o azylu.

S ohledem na učiněná zjištění soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl jako nedůvodnou. Za souhlasu účastníků řízení rozhodl soud ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. května 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová